

Autorka bestselleru ZA ZATVORENÝMI DVERAMI

B. A. PARISOVÁ

KOLAPS

**TÁ NOC
TELEFONÁTY
VINA**

AKTUELL

KOLAPS

B. A. PARIŠOVÁ

KOLAPS

AKTUELL

Dielo je autorsky chránené. Všetky práva, najmä rozmnožovať a rozširovať, rovnako ako právo prekladu sú vyhradené. Žiadna časť tohto diela sa nesmie bez písomného súhlasu majiteľa autorských práv reprodukovať, spracovávať, rozmnožovať alebo rozširovať vo forme fotokópií, mikrofilmu alebo inej metódy použitím elektronických systémov ukladania do pamäti.

Tato kniha je fikcia. Všetky postavy, mená, charaktery, miesta a udalosti sú dielom autorkinej fantázie a akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami žijúcimi alebo mŕtvymi, obchodnými záležitosťami, udalosťami alebo miestami je celkom náhodná.

B. A. Parisová: Kolaps

Z anglického The Breakdown, ktorý vydalo
vydavateľstvo St. Martin Press, New York, USA

Copyright © 2017 by B A Paris
All rights reserved
Všetky práva vyhradené

Translation © doc. PhDr. Helena Šajgalíková, PhD.
Redakčne upravila: Dr. Adriana Oravcová
Cover design © MARGO
Jacket Photo: Arcangel Imágenes SL
Design © MARGO

Tlač: Těšínská tiskárna, a. s., Český Těšín
Slovak edition © AKTUELL 2018

ISBN 978-80-8172-039-0

Venujem svojim rodičom.

PIATOK 17. JÚLA

Práve sa lúčim s priateľmi pred začiatkom letných prázdnin, keď začne hrmieť. Hlasné zapraskanie v ozvene sa odrazí od zeme, až Connie nadskočí. Vzduch okolo nás je hustý a horúci. John sa zasmieje.

„Bež!“ zakričí.

Len mávnem rukou na rozlúčku a uháňam k autu. Sotva sa k nemu dostanem, keď mi začne vyzvárať mobil. Zvuk zvonenia pridúša kabelka. Podľa tónu viem, že volá Matthew.

„Už som na ceste,“ poviem do telefónu a v tme hmatám po kľúčke na dverách. „Práve nastupujem do auta.“

„Teraz?“ ozve sa z telefónu. „Myslel som si, že sa vrátiš späť ku Connie.“

„Pôvodne som chcela, ale predstava, ako na mňa čakáš, bola priveľmi lákavá,“ naťahujem ho. Zachytila som akýsi podtón v jeho hlase. „Je všetko v poriadku?“ spýtam sa.

„Iste, len mám hroznú migrénu. Začala pred hodinou a je čoraz silnejšia. Preto volám. Nebude ti prekážať, ak si pôjdem ľahnúť?“

Zrazu na pokožke cítim ťažký vzduch a uvedomím si, že sa blíži búrka. Ešte nespada ani kvapka, ale inštinkt mi hovorí, že sa čoskoro spustí lejak. „Pravdaže nie. Vzal si si niečo?“

„Áno, ale zdá sa, že to nezaberá. Rozmýšľal som, že si ľahnem v hosťovskej izbe. Ak sa mi podarí zaspať, tak aspoň ma nezobudíš, keď prídeš.“

„Dobrý nápad.“

„Nepáči sa mi predstava, že si ľahnem skôr, než sa presvedčím, že si sa bezpečne vrátila.“

Pri jeho poznámke sa usmejem. „Budem v poriadku. Cesta trvá len štyridsať minút. Ak sa teda nevydám cez les popri Blackwater Lane.“

„To sa neopováž!“ Ako zvýši hlas, takmer pocítim bolesť, ktorá mu vystrelila v hlave. „To bolí,“ zamumle a ja úctastne zažmurkám. Stíši hlas na únosnú mieru. „Cass, sľub mi, že sa nebudeš vracaať tou cestou. Po prvé nechcem, aby si sama šoférovala v noci cez les, a po druhé sa blíži búrka.“

„Ok, nepôjdem tade,“ odvetím rýchlo, zatiaľ čo sa vsúvam na šoférovo sedadlo. Kabelku položím na susedné.

„Sľubuješ?“

„Sľubujem.“ Zvrtnem kľúč a naštartujem. Telefón si pridržiam udom o plece.

„Šoféruj opatrne,“ varuje ma.

„Budem. Lúbim ťa.“

„Ja teba ešte väčšmi.“

Vložíim telefón do kabelky a usmejem sa nad jeho naliehavosťou. Kým kľučkujem z parkoviska, na predné sklo mi zabubnujú ťažké dažďové kvapky. *A je tu*, pomyslím si.

Keď sa dostanem na dvojprúdovú vozovku, už husto prší. Zostávam visieť za nákladiakom a moje stierače prehrávajú súboj so sprchou, ktorá tryská spod jeho kolies. Snažím sa ho

predbehnúť, keď oblohu pretne blesk. Uchýlim sa ku zvyku z detstva a v mysli začnem odpočítavať čas. Hrom zaduní, keď dôjdem k číslu štyri. Možno som sa mala predsa len vrátiť s ostatnými do Connienho domu, prečkať tam búrku, zatiaľ čo by nás John zabával vtipmi a historkami. Cítila som ostré bodnutie viny, keď som mu pozrela do očí, zatiaľ čo som vysvetľovala, že sa k nim nepripojím. Bolo odo mňa dosť nešikovné spomenúť Matthewa. Mala som povedať, že som unavená, ako to urobila naša šéfka Mary.

Dážď sa zmení na poriadny lejak, aj autá v rýchлом pruhu primerane spomaľujú. Zhŕknu sa okolo môjho mini a náhla záпча ma donúti odbočiť do pomalého pruhu. Nahnem sa dopredu a snažím sa preniknúť pohľadom cez predné sklo. Len si želám, aby stierače pracovali rýchlejšie. S hrmotom prebieha okolo nákladné auto, potom ďalšie a keď sa dostane predo mňa, bez varovania sa vsunie do môjho pruhu. Donúti ma prudko dupnúť na brzdú. Zrazu mi pripadá priveľmi nebezpečné zostať na tejto ceste. Oblohu rozjasňujú ďalšie krivky bleskov a v ich žiare sa zjaví značka Nook's Corner, malej dedinky, kde bývam. Čierne písmená na bielom pozadí sa odrážajú v reflektoroch. Žiaria ako maják, akoby ma pozývali, keď zrazu, v poslednej minúte, keď je už takmer neskoro, zabočím na skratku, po ktorej Matthew nechcel, aby som išla. Za mnou sa ozve nazúrený klaksón a kým ma cestou do lesa tmavou ako noc prenasleduje jeho zvuk, pripadá mi to ako znamenie.

Aj so zapnutými svetlami sotva vidím, kade idem. Okamžite začnem banovať za vysvietenou cestou, z ktorej som zišla. Aj keď je táto cesta za dňa prekrásna – pretína les plný zvončekov – skryté výmole a zákruty sú takto v noci zradné. Žalúdok mi stiahne úzkosť, keď si pomyslím na cestu, ktorá ma ešte čaká. Ale náš dom je vzdialený len pätnásť minút cesty. Ak si udržím

nervy na uzde a nebudem sa ponáhľať, čoskoro dorazím domov. Aj tak však šliapnem ešte väčšmi na plyn.

Pomedzi stromy sa prederie náraz vetra a rozhojdá mi malé auto. Kým sa snažím udržať na ceste, narazím do jamy, ktorá ma prekvapí. Na niekoľko hrôzu naháňajúcich sekúnd kolesá opustia pevnú pôdu. Žalúdok sa mi zdvihne až do krku. Mám pocit, akoby som sa viezla na horskej dráhe. Len čo zasa kolesá dopadnú na zem, okolo auta sa zdvihne gejzír vody a steká po prednom skle. Na chvíľu mi zacloní výhľad.

„Nie!“ zvrieknem, práve keď sa auto mykne a zastane v mláke. Strach, že zostanem uväznená v lese, mi žilami ženie adrenalín a prebudí ma. Zaradím rýchlosť a nohou pritlačím plynový pedál k podlahe. Motor na protest zakrochká, ale auto sa pohne vpred. Plahočí sa vodou a štverá sa z jamy na druhej strane. Srdce, ktoré drží tempo so stieračmi bláznivo sa kmitajúcimi sem a tam, mi bije tak divo, až potrebujem zopár sekúnd, aby som lapila dych. Ale neodvážim sa zatiahnuť ku kraju cesty pre prípad, že by auto odmietlo naštartovať. Pokračujem teda v jazde, tentoraz však opatrnejšie.

O pár minút neskôr ma náhly rachot hromu takmer zdvihne zo sedadla. Poskočím tak prudko, že rukami pustím volant. Auto sa nebezpečne šmýka doľava a keď sa dostanem späť na cestu, ruky sa mi chvejú. Premkne ma strach, že sa domov nedostanem celá. Snažím sa upokojiť, cítim sa však ako v zajatí. Nielenže ma ohrozujú živly, ale aj stromy, ktoré sa kníšu sem a tam akoby v tanci smrti, pripravené dostať moje malé auto z cesty a vhodíť ho bez otáľania do búrky. V daždi prudko bubnujúcom na strechu auta, vo vetre rozochvievajúcom okná a pri búchajúcich stieračoch je nesmierne ťažké sústrediť sa.

Čakajú ma zákruhy, tak sa posuniem na sedadle dopredu a pevne uchopím volant. Cesta je opustená. Ako prechádzam

prvou zákrutou a potom druhou, modlím sa, aby som pred sebou zazrela zadné svetlá a mohla ísť za nimi po zvyšok cesty lešom. Chcem zavolať Matthewovi, len aby som počula jeho hlas, aby som zistila, že nie som sama na svete, pretože presne tak sa cítim. Nechcem ho však budiť, nie, to nie, veď má migrénu. Okrem toho by sa poriadne nahneval, keby počul, kde som.

Práve keď si pomyslím, že moja cesta nebude mať konca, vynorím sa spoza zákruty a pred sebou zazriem spätné svetlá auta vzdialeného približne deväťdesiat metrov. Vydýchnem si od úľavy a trochu zrýchlim. Mám v úmysle ho dohoniť, no keď sa mi to takmer podarí, uvedomím si, že sa nehýbe. Stojí čudne zaparkované trochu bokom. Prekvapená situáciou ho obehnem, pričom blatník na pravej strane miniem len o centimetre. Nahnevane pozriem na šoféra, prichystaná naňho zruknúť, že nezapol varovné svetlá. Žena za volantom na mňa pozrie, črty má v daždi rozmazané.

Asi sa jej pokazilo auto, pomyslím si, a tak zatiahnem pred ňu, zastavím, ale motor nechám bežať. Lutujem ju, že musí vystúpiť z auta v takom počasí. Kým hľadím na ňu v spätnom zrkadle – škodoradostne sa teším, že ešte niekto bol taký hlúpy a vydal sa v búrke cez les – predstavujem si ju, ako zúfalo hmatá po dáždniku. Trvá dobrých desať sekúnd, kým pochopím, že sa nechystá z auta vystúpiť. Neubránim sa podráždeniu. Snáď si nemyslí, že v tom lejaku pôjdem ja za ňou. Ak len nemá dobrý dôvod, prečo nemôže vyjsť z auta – v tom prípade by snáď signalizovala svetlami alebo klaksónom, že potrebuje pomoc, či nie? Nič sa nedeje, a tak si odopínam pás. Oči nespúšťam zo spätného zrkadla. Hoci ju jasne nevidím, čosi mi na spôsobe, ako tam len tak sedí so zapnutými svetlami, pripadá čudné. Mysleť mi naplnia príbehy, ktoré mi rozprávala Rachel, keď sme boli mladé: ako ľudia dôverčivo zastavili iným

v predstave, že sa im pokazilo auto, a potom zistili, že tí ľudia majú komplica, ktorý len čaká, aby im ukradol auto, o šoféroch, ktorí zastali, aby pomohli zranenému zvieraťu na ceste, len aby ich niekto brutálne napadol. A zistili, že celá scéna bola nainscenovaná. Rýchlo si opäť zapnem pás. Keď som prechádzala okolo, nikoho iného som v aute nevidela, ale to ešte neznamená, že tam na zadnom sedadle nie je niekto ukrytý, pripravený na mňa vyskočiť.

Oblohu pretína ďalší zdroj svetla a zmizne v lese. Vietor sa dvíha a vetvy stromov mi škriabu na okno spolujazdca, akoby sa ktosi snažil dostať dnu. Zamrazí ma na chrbte. Cítim sa taká zraniteľná, že uvoľním ručnú brzdu a pohnem sa trochu dopredu, akoby som chcela odísť. Len dúfam, že to pohne ženu v aute, aby niečo urobila – hocičo – čím by mi naznačila, že nechce, aby som išla preč. Nič sa však nedeje. Neochotne, ale predsa opäť zastanem. Iba preto, že mi nepripadá správne odísť a nechať ju tam. Ani seba však nechcem vystaviť nebezpečenstvu. Keď o nej premýšľam, nevyzerala vystrašená, keď som ju míňala. Nemávala na mňa zúfalo, ani nenaznačovala, že by potrebovala pomoc, takže možno niekto – manžel alebo asistenčná služba – je už na ceste. Keby sa mi pokazilo auto, Matthew by bol prvý, komu by som volala, nie nejaký neznámy okoloidúci.

Ako tam sedím rozochvená od nervozity, dážd' naberá na sile a neodbytné mi klopká na strechu – *Chod! Chod! Chod!* rozhodne za mňa. Pustím brzdu a odchádzam čo najpomalšie. Dávam jej tak poslednú šancu zavolať ma späť. Ale ona nereaguje.

O pár minút neskôr vyjdem z lesa a mierim k domu, nádhernému starému domu s ružovou pergolou nad vchodom a divou záhradou vzadu. Zapípa mi telefón. Oznamuje, že mi opäť naskočil signál. Asi o poldruha kilometra zahnem z cesty na

príjazdovú cestičku a zaparkujem čo najbližšie k domu celá šťastná, že som bezpečne a v poriadku doma. Ešte vždy mi z mysle neschádza neznáma žena v aute a uvažujem, že zavolám na miestnu políciu alebo cestnej službe, aby som im o nej povedala. Zrazu si spomeniem na správu, ktorú som dostala, keď som vyšla z lesa, a tak vyberiem telefón z kabelky a pozriem na displej. Je to správa od Rachel:

Cauko, dúfam, že si sa dnes dobre bavila. Idem do postele. Z letiska som musela rovno do práce, tak som trochu mimo z posunu času. Len kontrolujem, či si kupila darček pre Susie? Zavolam zajtra rano xx

Kým dočítam, prichytím sa, ako sa mračím – prečo ma Rachel kontroluje, či mám pre Susie ten darček? Nemám, ešte som nič nekúpila, pretože ku koncu školského roka som bola priveľmi zaneprázdnená. V každom prípade oslava je až zajtra večer a ja som sa chystala ísť nakupovať ráno a niečo jej vybrať. Ešte raz si prečítam správu. Tentoraz na mňa slová „ten darček“ namiesto „nejaký darček“ priamo kričia z textu. Znie to, akoby Rachel odo mňa očakávala, že kúpim niečo za nás obe.

Spomeniem si, ako sme sa stretli naposledy – v deň, asi pred dvoma týždňami, keď odchádzala do New Yorku. Je konzultantkou v britskej pobočke veľkej americkej firmy Finchlakers a často chodí do Ameriky na služobné cesty. V ten večer sme išli spolu do kina a potom na pohárik. Asi vtedy ma požiadala, aby som zohnala niečo pre Susie. Zapínam mozog na plné obrátky a snažím sa uhádnuť, na čom sme sa asi dohodli. Môže to byť čokoľvek – parfum, šperk, kniha – ale nič mi nenapadá. Zabudla som? Spomienky na mamu, a to veľmi nepríjemné, mi zaplnia myseľ. Rýchlo sa ich snažím zahnať. *Nie je to to isté,*

rázne sa snažím presvedčiť samu seba, *nie som taká istá. Do zajtra si spomeniem.*

Vkladám telefón späť do tašky. Matthew má pravdu, potrebujem vypnúť. Keby som len mohla také dva týždne oddychovať, dala by som sa do poriadku. Aj Matthew potrebuje voľno. Nedopriali sme si medové týždne, pretože nás zamestnávala renovácia domu, takže naposledy som mala skutočnú dovolenku, takú, keď nič nerobíte a celý deň vylihujete na pláži a nasávate slnko, krátko pred otcovou smrťou, teda pred osemnástimi rokmi. Potom bolo treba obracať každú líbru, lebo som si veľa nemohla dovoliť, najmä keď som sa musela vzdať miesta učiteľky, aby som sa starala o mamu. Preto, keď som po jej smrti zistila, že nebola vdova bez peňazí, ale naopak, boháčka, ohromilo ma to. Nechájala som, ako mohla byť spokojná so životom plným odriekania, keď mohla žiť v luxuse. Tak ma to šokovalo, že som ani nepočula, čo právny zástupca vraví, takže kým som pochopila, koľko peňazí som zdedila, len som naňho neveriacky zízala. Vždy som si myslela, že nás otec nechal bez prostriedkov.

Rachot hromu, teraz vo väčšej vzdialenosti, ma nemilosrdne vracia do súčasnosti. Vyzerám z okna a zisťujem, či sa mi podarí dostať z auta pod strechu bez toho, aby som sa celá premáčala. Pritlačím si kabelku k hrudi, otvorím dvere a s kľúčmi pripravenými v ruke vyrazím.

V hale si strasiem topánky z nôh a po špičkách vyjdem na poschodie. Dvere do hosťovskej izby sú zavreté. Mám sto chutí ich pootvoriť, len aby som videla, či Matthew spí. Nechcem však riskovať, že ho zobudím, a tak sa rýchlo zberám do posteľe. Zaspím takmer skôr, než mi hlava doľahne na vankúš.

SOBOTA 18. JÚLA

Na druhý deň ráno sa preberiem na to, že Matthew sedí na kraji mojej postele so šálkou čaju v ruke.

„Koľko je hodín?“ zamumlem, zatiaľ čo sa snažím otvoriť oči a pozrieť do slnečných lúčov, prúdiacich cez okno.

„Deväť. Už od siedmej som hore.“

„A čo migréna?“

„Je preč.“ Na slnku mu žlté vlasy žiaria ako zlato. Natiahnem sa a pohľadím ho po nich. Milujem, aké sú husté.

„To je pre mňa?“ spýtam sa a s nádejou pozerám na šálku.

„Jasné.“

Pozviecham sa, sadnem si na posteli a hlavou sa opriem o vankúše. *Krásny deň*, moja obľúbená pieseň vyhráva v rádiu na prízemí a s predstavou šesťtýždňovej dovolenky pred nami mi život pripadá úžasný.

„Ďakujem,“ hlesnem a vezmem si od neho šálku. „Podarilo sa ti pospať si?“

„Áno, spal som ako poleno. Prepáč, že som nevydržal na teba čakať. Aká bola cesta domov?“

„Dobrá. No poriadne hrmelo a blýskalo sa. A lialo ako z krhly.“

„Aspoň že teraz ráno zasa vykuklo slnko.“ Jemne ma štouchne. „Posuň sa.“ Opatrne, aby som nerozliala čaj, mu uhnem a urobím vedľa seba miesto. Zdvihne ruku. Opriem sa oňho a hlavu si položím na jeho plece. „Neďaleko odtiaľto našli mŕtvu ženu,“ povie tak ticho, že ho sotva počujem. „Práve som to počul v správach.“

„To je strašné.“ Odložím šálku s čajom na nočný stolík a obrátim sa k nemu, aby som naňho pozrela. „Keď hovoríš neďaleko odtiaľto, čo tým myslíš? V Browbury?“

Odhrnie mi z čela chumáč vlasov. Prstami sa mi letmo dotýka pokožky. „Nie, bližšie, kdesi na ceste, ktorá vedie cez les, medzi nami a Castle Wells.“

„Na ktorej ceste?“

„Veď vieš, Blackwater Lane.“ Nakloní sa ku mne, aby ma pobožkal, ale ja sa odtiahnem.

„Matthew, počkaj!“ Pozriem naňho. Srdce sa mi chveje pod rebrami ako vtáča zavreté v klietke. Čakám, že sa usmeje a povie mi, že vie o mojom návrate domov tou cestou, a tak ma len naťahuje. Len zvráští čelo.

„Viem, je to hrozné, no nie?“

Vypľieštam naňho oči. „Myslíš to vážne?“

„Iste.“ Vyzerá úprimne zmätený. „Niečo také by som si predsa nevymyslel.“

„Ale...“ Zrazu sa mi zdvihne žalúdok. „Ako zomrela? Povedali niečo o tom?“

Pokrúti hlavou. „Nie, len že bola v aute.“

Odvrátim sa, aby mi nevidel do tváre. *To nemôže byť tá žena, presviedčam sa, v nijakom prípade.*

„Už musím vstať,“ ozvem sa, len čo ma zasa objíme. „Musím ísť nakupovať.“

„Čo také?“

„Darček pre Susie. Ešte nič pre ňu nemám a oslava je dnes večer.“ Spustím nohy z postele a postavím sa.

„Veď nehorí, nie?“ namieta. Ale už som na odchode a telefón si beriem so sebou.

V kúpeľni sa zamknem. Pustím sprchu v snahe spláchnuť ten hlas v hlave, ktorý mi vraví, že žena, čo ju našli mŕtvu, je tá, okolo ktorej som včera večer prešla. Celá sa chvejem, a tak si sadnem na kraj vane. Nastavím si internet a vyhľadám správy. Na BBC to dávajú ako hlavnú správu, ale podrobnosti neuvádzajú. Oznamujú len to, že v aute neďaleko Browbury v Sussexe našli mŕtvolu. Mŕtvolu. Znamená to, že spáchala samovraždu? Tá myšlienka mi pripadá strašná.

Mysel mi horúčkovo pracuje. Snaží sa spracovať informácie. Ak je to tá žena, možno sa jej nepokazilo auto, možno tam zastala naschvál. Bolo to tam opustené, takže by ju nikto nerušil. Vysvetľovalo by to, prečo nemala zapnuté svetlá, prečo ma nepožiadala o pomoc – prečo, keď sa na mňa pozrela cez okno, ani len nenaznačila, aby som zastala. To by určite spravila, keby mala poruchu. Obrátil sa mi žalúdok a prišlo mi zle. Teraz, keď cez okno kúpeľne všetko zalieva slnečný jas, sa mi zdá neuveriteľné, že som ju nešla skontrolovať. Keby som to bola spravila, situácia sa mohla vyvinúť inak. Možno by mi bola povedala, že je v poriadku, mohla predstierať, že má poruchu a niekto je už na ceste, aby jej pomohol. Keby to bola urobila, bola by som jej ponúkla, že s ňou zostanem, kým nepríde pomoc. A ak by bola nástojila, aby som odišla, začala by som ju podozrievať a donútila ju, aby sa so mnou porozprávala – a mohla tak zostať nažive. A nemala som o nej niekomu povedať? Ale rozptýlila ma Rachelina správa a úvaha o darčeku, ktorý som mala kúpiť pre Susie, takže som na ženu v aute načisto zabudla.

„Budeš tam dlho, zlatko?“ ozve sa spoza dverí Matthewov hlas.

„O minútu som vonku!“ prekrikujem vodu, ktorá bez úžitku steká do kanála.

„Tak začnem pripravovať raňajky.“

Vyzlečiem si pyžamu a vchádzam pod sprchu. Tečie horúca voda, no nie dosť horúca, aby zmyla pocit viny, ktorý ma páli. Tuho si drhnem telo, aby som zabudla na predstavu ženy, ako otvára fľaštičku s tabletkami, sype si ich do ruky, pritíska si ju k ústam a zapije ich vodou. Akú hrôzu musela prežiť, keď si chce vziať život? Kým zomierala, nastal moment, keď ľutovala, čo spravila? Nenávidím sa za to, čím sa v mysli zaoberám, zastavím vodu a vyjdem spod sprchy. Náhle ticho ma znervózňuje, a tak na telefóne nastavím rádio. Dúfam, že začujem nejakú pieseň plnú nádeje a radosti, hocičo, čo by mi zabránilo myslieť na ženu v aute.

„... v skorých ranných hodinách našli na Blackwater Lane v aute mŕtvu ženu. Jej smrť je podozrivá. Nemáme v tejto chvíli nijaké podrobnosti, ale polícia radí obyvateľom v tejto oblasti, aby boli ostražití.“

Správa mi vyrazí dych. *Jej smrť je podozrivá.* Slová rezonujú v kúpeľni. Nepoužíva polícia presne takéto vyjadrenie, keď hovorí o vražde? Zrazu ma premkne strach. Bola som presne na tom mieste. Bol v kríkoch ukrytý aj vrah, vyčkávajúci na príležitosť niekoho zabiť? Z predstavy, že som to mohla byť ja, koho mohli zabiť, sa mi začína točiť hlava. Chytám sa vešiaka na uteráky a nútím sa zhlboka dýchať. Musela som sa zblázniť, keď som sa včera večer vybrala tou cestou.

V spálni sa rýchlo oblečiem do čiernych bavlnených šiat, ktoré som vytiahla z hromady na stoličke. Len čo zídem dolu, z vône grilovaných párkov sa mi zdvihne žalúdok, skôr než otvorím dvere do kuchyne.

„Pomyslel som si, že môžeme osláviť začiatok dovolenky fajnovými raňajkami,“ ozve sa Matthew. Vyzerá taký šťastný, že sa donútim vyčariť na tvári úsmev, aby som mu nepokazila radosť.

„To je milé.“ Chcem mu porozprávať o predchádzajúcom večeri, chcem mu povedať, že ma mohli zabiť, chcem sa s ním podeliť o tú hrôzu, pretože sa mi zdá, že takú ľarchu si nemôžem nechať pre seba. Ale ak mu poviem, že som išla domov cez les, najmä po tom ako mi to jasne zakázal, nahnevá sa. Nebude už vôbec dôležité, že som tu, že sedím v kuchyni bez škrabnutia a neležím zavraždená v aute. Bude sa cítiť ako ja teraz, vystrašený predstavou, čo sa mohlo stať, zhrozený, že som sa mohla takto vystaviť nebezpečenstvu.

„Kedy sa teda chystáš na nákupy?“ spýta sa. Má oblečené sivé tričko a ľahké bavlnené šortky. Inokedy by som si iste pomyslela, aké mám šťastie, že tento muž mi patrí. Ale teraz sa sotva dokážem pozrieť jeho smerom. Akoby som mala svoje tajomstvo vypálené na koži.

„Len čo doraňajkujem.“ Pohľadom zablúdím cez okno do záhrady a snažím sa sústrediť na všetku tú krásu, ale myseľ mi neopúšťajú spomienky na minulý večer. Vtedy tá žena v aute bola ešte živá.

„Ide Rachel s tebou?“ preruší moje úvahy Matthew.

„Nie.“ Zrazu mi to pripadá ako najlepší nápad na svete, možno by som jej mohla porozprávať o včerajšku a podeliť sa s ňou o zničujúcu spomienku, ktorá ma neopúšťa. „Vlastne je to dobrý nápad. Zavolám jej a spýtam sa.“

„Nech ti to netrvá dlho,“ odvetí. „Raňajky sú takmer hotové.“

„Len minútku.“

Vojdem do haly k telefónu – v dome na poschodí chytíme len signál mobilného operátora – a vytočím Rachelino číslo. Chvíľu trvá, kým zdvihne. Hlas jej znie ospalo.

„Zobudila som ťa,“ spustím a cítim sa previnilo. Vtom mi napadne, že sa len včera vrátila z New Yorku.

„Zdá sa mi, akoby bola polnoc,“ zavrčí. „Koľko je hodín?“

„Deväť tridsať.“

„Takže polnoc. Dostala si moju správu?“

Otázka ma na chvíľu zmätie. Mlčím a cítim, ako ma začína bolieť hlava. „Áno, ale ešte som pre Susie nič nekúpila.“

„Ach.“

„Mala som naozaj veľa práce,“ dodávam rýchlo. Mám pocit, akoby si Rachel z nejakého dôvodu myslela, že kúpime niečo spolu. „Myslela som si, že počkám dodnes, ak by sme si rozmysleli, čo jej kúpiť,“ dodám a dúfam, že takto zistím, na čom sme sa dohodli.

„Prečo by sme mali? Všetci súhlasili, že tvoj návrh je najlepší. Plus ten večierok dnes večer, Cass!“

Slovo „všetci“ ma zaskočí. „No, nikdy nevieš,“ odvetím vyháňavo. „Predpokladám, že sa ti nechce ísť so mnou, alebo áno?“

„Rada by som, ale som z letu ešte úplne mimo...“

„Ani ak ťa pozvem na obed?“

Nastane pauza. „Do Costello’s?“

„Dohodnuté. Stretnime sa o jedenástej v kaviarni vo Fentonse, kúpim ti aj kávu.“

Počujem ju zívať a potom sa ozve šuchot. „Môžem o tom ešte popremýšľať?“

„Nie, nemôžeš!“ poviem rozhodne. „Poď, von z postele! Stretneme sa tam.“

Cítim sa uvoľnenejšie, keď som z mysle vytlačila darček pre Susie. Pri porovnaní so správami z dnešného rána je to maličkosť.

Vrátim sa do kuchyne a usadím sa za stôl.

„Ako sa ti to páči?“ pýta sa Matthew a posunie predo mňa tanier s párkami, slaninou a vajcami.